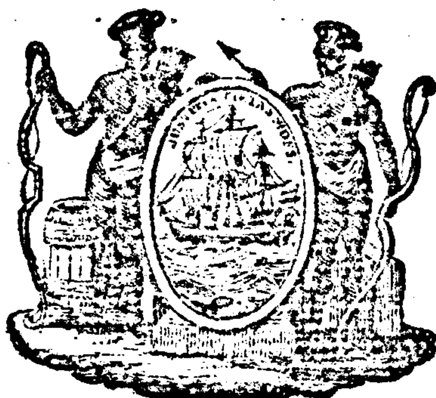
N°. 79. A°. 1840.

WOENSDAG, den 30sten SEPTEMBER.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 26 September 1840.*

Van wege Zijne Excellentie, den Heer Schout bij Nacht, Gouverneur Generaal, wordt hiermede bekend gemaakt, dat ten gevolge van het daaromtrent gedaan verzoek, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden:

1°. Aan de Slavin *Saraatje* en haar Kind *Albertina Cato;* gestaan hebbende onder Straatvoogdij van A. P. TIRION.

2°. Aan de Slaven *Zwaantje* en *Felix;* toebehoord hebbende aan M. MONTECATTINI.

3°. Aan het Slavenkind *Mathilda;* afkomstig van den Boedel wijlen J. C. F. SANDER.

4°. Aan de Slavin *Charlotte* en hare Kinderen *Leentje*, *Pierre* en *Charles;* toebehoord hebbende aan J. D. WIJBERS; — en dat gemelde gemanumitteerden voortaan zullen heeten:

1°. GEERTRUIDA SARAATJE WILLIG.
ALBERTINA CATO WILLIG.

2°. MARIA VICTORIA ZWAANTJE TONI.
FELIX INOT.

3°. MATHILDA ANGELIQUE LANTROPHE.

4°. CHARLOTTE FRANCINA THEODORA WEIBERG.
LEENTJE PETRONELLA ELISABETH WEIBERG.
MARIUS PIERRE WEIBERG.
CHARLES THEODORUS WEIBERG.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

BELGIE.

BRUSSEL, 19 Julij.

Men spreekt thans veel van groote ontwerpen des nieuwen ministers van binnenlandsche zaken, den heer Liedts, om aan den handel en het fabrijkwezen in België meer ontwikkeling te verschaffen, welke zouden bestaan in de oprigting eener groote bank van 300 millioen francs, met welke instelling de zoogenaamde Belgische bank zou worden zamengesmolten, en in de vestiging eener handel-maatschappij, zoo veel mogelijk op den leest der Nederlandsche geschoeid, en bestemd, om de Belgische voortbrengselen binnen 's lands aan te koopen, en dezelve buiten 's lands aan de markt te brengen. Men verzekert ook, dat de ministers het ernstige voornemen hebben, de geregelde stoomvaart op America met kracht aan te moedigen, en tevens het mogelijke zullen doen, dat bij eene eventuele vereffening der nalatenschap van den heer Cockerill de belangrijke inrigtingen te Seraing niet worden vernietigd.

FRANKRIJK.

PARIJS, 20 Julij.

Een geestelijke, uit den omtrek van Parijs, wandelde op eenen avond langs den oever van den Seine, toen een jongeling, wiens geheel uiterlijk eene diepe smart verried, hem langzaam voorbij ging. De grijsaard volgde hem, ongemerkt, tot op eene afgelegene plaats. Daar knielde de jongeling neder en haalde een pistool, dat hij onder zijne kleederen verborgen had, te voorschijn, spande den haan, en wilde het juist op zijne borst zetten, toen de pastoor hem daarin verhinderde, en op een waardigen, doch welwillenden toon beval op te staan. De brave geestelijke verzocht de reden van zijn verdriet te mogen weten, en ried hem, om niet aan Gods goedheid en menschelijke deugd te wanhopen. Na eenigen tijd te hebben geaarzeld, zeide de jongeling eindelijk, dat hij smoorlijk verliefd was op een meisje zonder vermogen; dat zijn vader hem geweigerd had haar te mogen trouwen; dat hij, ten gevolge daarvan, zijnen handel had verwaarloosd, en dus niet, nu het einde der maand naderde, aan zijne verpligtingen kon voldoen. Dit laatste vooral had hem het besluit doen nemen tot het uiterste over te gaan, daar het uitzigt, onteerd en verlaten zijn leven te moeten doorbrengen, hem ondragelijk was. Met aandoening luisterde de geestelijke naar zijn eenvoudig en treffend verhaal. Hij bragt den jongeling naar zijne woning en liet hem zijn woord geven, dat hij dezelve niet vóór de terugkomst van den geestelijke zou verlaten. Omstreeks middernacht bevond de goede pastoor zich voor de woning des vaders van zijnen beschermeling; en met die eenvoudigheid, die hartelijke goedheid, welke zoo veel kracht geven aan de woorden van eenen grijsaard, die eene gewijde betrekking vervult, verwierf hij van den vader weldra voor den zoon de toestemming tot het huwelijk met het voorwerp zijner liefde, en het noodige geld om zijne zaken te herstellen. Des morgens ten twee ure keerde de geestelijke in zijne woning terug en liet den jongeling gaan, met deze woorden: » Gij ziet, dat men nimmer aan Gods goedheid noch aan de deugd der menschen moet wanhopen."

— Bij gelegenheid van de op handen zijnde verjaring der julij feesten, op den 27sten, 28sten en 29sten dezer maand, zullen de stoffelijke overblijfselen van hen, die in 1830 in den strijd tegen den oudsten tak der Bourbons zijn gesneuveld, naar de grafkelders onder de kolom, ter gedachtenis der omwenteling, worden overgebragt. Deze plegtigheid schijnt met bijzonderen luister te zullen plaats hebben. Op den 28sten zal er in de kerk St. Germain l'Auxerrois eene lijkmis worden gehouden, waarbij een koor van 2,000 zangers en een orkest van 300 muzijkanten zich zullen doen hooren. De optogt naar het plein der Bastille, alwaar de gezegde kolom is opgerigt, zal, waarschijnlijk ook ter verzekering der openbare rust; behalve uit de municipale garde en een groot deel der nationale garde, uit aanzienlijke troependetachementen bestaan. De inrigting van den kolossalen lijkwagen, waarop men het gebeente der zoogenaamde julij helden zal vervoeren, wordt zeer geroemd.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, 12 Julij.

Dezer dagen is te St Petersburg, eene brochure uitgekomen die even nieuwe als belangrijke inlichtingen omtrent den Kaukasus behelst, waarop thans de beschaafde wereld van meer dan eene zijde hare opmerkzaamheid begint te vestigen, en wiens inwendige gesteldheid zelfs in Rusland nog zeer onvolledig bekend was. De schrijver hofraad Chopin, corresponderend lid aan het departement van binnenlandsche zaken, bragt 19 jaren door in de Transkaukasische provinciën, kent ze dus naauwkeurig en poogt in zijn geschrift eene menigte onjuistheden critisch te wederleggen, die in het werk: Generaal overzigt der Transkaukasische provinciën, alhier in 1837 uitgegeven, vervat zijn. Hij verdeelt deze groote landstreek, naar hare natuurlijke ligging en klimaat, in vijf afdeelingen. De eerste bevat de hoogste bergen, strekt zich 1000 vierkante wersten uit, en is, eeuwig met sneeuw en ijs bedekt, voor alle bebouwing ongeschikt. Daaraan grenst zuidwaarts de tweede, waaraan hij 48,000 wersten geeft, waarvan 16,000 met rotsen en steenen bedekt. Het klimaat is ruw, als dat der poollanden. In zuidelijke rigting voortgaande volgt de derde afdeeling, waaraan hij eene uitgestrektheid van 36,000 wersten en het klimaat van het noordelijk Europa geeft, er groeit koorn; echter sluit hij ook hier 9000 wersten van landbouw uit, als met rots en steen overdekt. Hij raamt er eene bevolking van 301,000 zielen. Nog zuidelijker ligt de vierde afdeeling, omtrent 16,000 vierkante wersten groot, met het klimaat van het zuidelijk Europa. Zij telt eene bevolking van 493,000 menschen. De 5de is de zuidelijkste, bevat 52,000 vierkante wersten, heeft het klimaat der keerkringlanden met drukkende hitte en ongezond weder. Deze landstreek telt eene bevolking van 726,000 personen. Bij goede bewatering gedijen hier katoen, turksche tarwe, indigo, safraan, druiven, moerbeziën, en op sommige plaatsen laag suikerriet. Van deze streek sluit de schrijver echter 30,000 vierkante wersten uit, als ongeschikt voor eenige bebouwing, waterloos land, moerassen en zoutmeeren.

Toen ons Kaukasisch legerkorps, in den veldtogt des vorigen jaars tegen de bergvolken, de te voren als ontoegankelijk beschouwde rotsen van het zuidelijk Daghestan bezette, aldaar ook warme mineraal bronnen ontdekt, die door de inwoners reeds lang gekend en gebruikt werden.

MENGELWERK.

Hoofd en Hart.

Hoofd en hart zijn twee dingen welke de wereld menigvuldiger noemt dan kent; twee kostbare kleinooden, wie ze bezit, spreekt er weinig van, gelijk ieder verstandige rijke vermijdt van zijne schatten te spreken. Slaan wij hoofd en hart naauwkeurig gade, zoo moeten wij het hoofd voor eenen man, het hart voor eene vrouw erkennen. Het hoofd is heerschzuchtig en ongeduldig als een man, het hart meegaande en gezellig als eene vrouw. Waar twee hoofden zamentreffen, daar geeft het schier immer duchtige builen, waar echter twee harten elkander ontmoeten, daar fluisteren zij reeds in de eerste minuut met vrouwelijke vertrouwdheid te zamen.

Het hoofd is een man, daarom berekent het den koers der beurs en den loop der planeten, gluurt in committés en kabinetten en ontwerp financiële operatien en veldslagen, het hart strikt liefdeknopen en sticht huwelijken, want het is eene vrouw.

De mannelijke gemakkelijkheid vergunt het hoofd somwijlen zijne uren van rust, het hart daarentegen verkeert eenwig in onrust, omdat het eene vrouw is.

Het hoofd zoekt, als de man, zijn geluk in hebben; het hart is, als de vrouw, slechts gelukkig als het mededeelen kan wat het bezit.

De man, het hoofd; tracht God te *denken*, en verlamt aan zijn overmoedig pogen, de vrouw, het hart, *voelt* God, en dit gevoel geeft het rust en geluk.

Treft een hoofd met hoofden van minderen rang te zamen, zoo laat het, als het zeer beleefd is, zich met echt mannelijk zelfgevoel tot hen neder, en de beleedigden haten het heimelijk deswege, het vrouwelijk teedere hart daarentegen heft mindere harten tot zich op, en oogst dankbare liefde voor deze minzaamheid.

Het hoofd veroordeelt, het hart verontschuldigt, het hoofd wreekt, het hart vergeeft, het hoofd is spitsvindig, het hart gevoelt, het hoofd spot, het hart liefkoost, het hoofd wondt, het hart heelt, het hoofd verovert, het hart begelukt; daarom is het hoofd een man, en het hart eene vrouw. Nog verder zou men de vergelijking kunnen uitstrekken, en zeggen: hoofd en hart zijn man en vrouw, dat is gemaal en gemalin; want hoofd en hart, gelijk wij zoo even gezien hebben, zijn altijd van verschillend gevoelen.

Het hoofd bevit en besnuffelt alles, als een heer gemaal, het hart laat het spreken en doet daarom toch zijn eigen wil, als eene vrouw gemalin.

Mijnheer het hoofd nadert men met eene sierlijke buiging, mevrouw het hart bestormt men met zoete blikken en teedere woorden.

Het hoofd, naar roekeloos echtgenoots gebruik, bezoekt het hart gewoonlijk slechts toevlugtsgewijze, als de wereld het murw gemaakt en ziek geergerd heeft, en ijlt weder uit in het woeste leven, ondankbaar als een echtgenoot, zoodra het hart het de voren teeder heeft uitgestreken, welke het misnoegen in het voorhoofd groef.

Geraken hoofd en hart in strijd, zoo heeft het hart, als vrouw, gewoonlijk het laatste woord, daarentegen echter toont het hoofd bij zulke gelegenheden eene galanterie, die anderen echtgenooten ontbreekt, het zwijgt als het hart luide begint te spreken.

Als heer hoofd dame hart tiranniseert, geeft het een droevig huwelijk, de dolste huishouding ter wereld echter is het, als het hoofd onder de pantoffel des harten staat.

Als heer hoofd bankeroet maakt, zoo is tien tegen een, dame hart er schuld van.

Maar al te vaak leven hoofd en hart te zamen als een modern huwelijkspaar; waar men het eene vindt, kan men bijna zéker zijn het andere niet te vinden. Het hoofd, als de echtgenoot, zwijgt nog het eerst, wanneer het regt op zijne zijde is, het hart, als de vrouw, schreeuwt het luidste wanneer het meest ongelijk heeft.

Maar nu bemerk ik dat ik reeds eene menigte geheimen van mijnheer hoofd en mevrouw hart heb verraden, en wie weet of ik niet beter gedaan had de moeite te sparen! Want ik ben overtuigd dat beide buitendien geen vreemdelingen zijn voor mijne geëerde lezers en lezeressen.

Vrouwe-hoofden.

» Kies ik ooit eene vrouw, zoo zie ik slechts op haar hart!" zegt menig regtschapen man, dien het om het ware huwelijksgeluk te doen is. Maar ik zou hem toch raden ook op het hoofd te letten; dit kan hij vrijer waarnemen, terwijl het hart zich door allerlei middelen aan nieuwsgierige oogen onttrekken laat. Beschouwt men echter het hoofd naauwkeurig, dan is het aan een meisjes-hoofd ligt te zien hoe het met haar hart staat.

Zoo zou men wel het gansche vrouwengeslacht aan een moeijelijk examen moeten onderwerpen, om de hoedanigheden harer hoofden te onderzoeken? Geenszins! Ik zeg slechts let *op* het hoofd. Zijne uiterlijke gesteldheid zal den innerlijken zin zijner draagster verraden. Het schoone geslacht besteedt aan geen gedeelte des ligchaams meer zorg dan aan het hoofd; en daarom valt het zoo moeijelijk eene vrouw het hoofd in orde te brengen, naardien zij van jongs af aan gewoon is dit zelve te doen. Het spreekwoord: de kleederen maken den man, geldt slechts de mannenwereld; bij de vrouwen is dit de zaak der kapsels, en daarin heeft het vrouwelijk geslacht een voorregt op ons, dat de meeste dames de schepsters harer eigene waarde zijn, vermits zij zich zelve kappen. De hoofdtooi is het luchtkasteel harer luimen, hetwelk zij dikwijls duur betalen, als zij veel haren moeten laten. Het kapsel is het uithangbord van den vrouwelijken smaak, de verrader der neigingen en zwakheden van het vrouwehart.

Die geen tijd heeft om hare haren in orde te brengen, heeft zeker ook geen tijd om hare huiselijke aangelegenheden te verzorgen. Glad gestreken haren duiden huiselijke eenvoudigheid aan; kunstig verwikkelde, zorgvuldig om het hoofd gewonden vlechten doen minder huishoudelijkheid, dan wel smaak voor vrouwelijke handwerken, moeijelijk knoopwerk enz. onderstellen. Korte, vaste lokken zijn prozaïsche vrouwen eigen, die, van hare vroegste jeugd af, iets grootmoederlijks hebben; en zijn zij slechts aangebonden, zoo kan men flegmatische gemakkelijkheid aanteekenen. Los neerhangende, het voorhoofd beschaduwende lokken sieren het hoofd eener dweepster, een poëtisch gemoed, eener verliefde. Zachte, teedere, ook smachtende zielen houden van enkele lokjes achter de ooren. Twee kleine lokken aan de zijde, of eene, als aangeplakte, midden op het voorhoofd, zijn kenteekenen van een koud, prootsch, ook wel ingebeeld karakter. Aan het achterhoofd golvende lokken duiden nu eens de vrolijke schelm dan de lustige wildzang aan. Aan beide zijden des hoofds ongelijke krullen, en het haar buitendien in allerlei spelingen draagt de kokette; de haren ver naar boven opgekamd, achter op het hoofd ongevlochten opgerold de mannelijke vrouw — naar den nieuwen kunstterm — de geëmancipeerde vrouw.

Men zou deze kapregels als rigtsnoer kunnen aannemen ter beoordeeling der vrouwen, ware het niet dat de mode ook hierin haren invloed deed gelden, zoo zeer, dat de neiging voor haar alle andere neigingen overwint. Daardoor wordt het oordeel moeijelijker en men moet zorgvuldig acht geven tot welke bijzondere verscheidenheid het kapsel, dat de modeplaat voorschrijft, overhelt. Gelijk elke regering die het te hoog drijven wilde, zoo is ook het kapsel der vrouwen van zijne hoogte gestort. Als men nu menigen man hoort klagen: hoe zwaar drukt het mij op het hoofd, sinds ik getrouwd ben! zoo konden, honderd jaren geleden, de vrouwen dit zeggen, naardien zij toen een kapsel droegen, hetwelk zich eene el hoog verhief. Wat zijn de hedendaagsche Gothische mutsen en Babylonische hoeden in vergelijking van die kapsel-torens? Thans zijn de vrouwen sluwer geworden, en behoeven zulke paalwerken niet meer, om zich door de mannen niet over het hoofd te laten zien.

In de 14de eeuw droegen de dames twee kegelvormige toestellen op het hoofd, menigmaal meer dan eene el hoog, aan wier toppen vlaggen van gaas gehecht waren, die tot op de wangen neerfladderden. Een vrome monnik, Connecte genaamd, predikte tegen die onzedigheid. Hij stond in zoo hooge vereering, dat hij somtijds 10,000 toehoorders had, waarvan de mannen aan de eene, de vrouwen aan de andere zijde van den in het open veld op te rigten kansel stonden. De kant der vrouwen vertoonde zich dan als eene haven, waaruit een bosch van masten met bonte vlaggen oprees. Het gemeen nam eindelijk partij tegen deze » horens" gelijk het dezelve noemde, en wierp er met allerlei ontuig naar, zoodra eene vrouw zich » gehoornd" op straat liet zien. Dit maakte een einde aan die mode.

Moge de kapper zich met regt haar kunstenaar noemen, zijne kunst is in strijd met de natuur. Het menschelijk hoofd toch is het meesterstuk der natuur; aan het hoofd heeft zij de hoogste plaats op den mensch gegeven, aan hetzelve al hare bekooringen medegedeeld. In het haar vertoont zich de weelderige zwier van haar plantenrijk, en op het voorhoofd spreidde zij het reinste wit harer sneeuwvlokken; in het oog goot zij het heldere blaauw van den hemel, of den mystieken gloed van den geheimvollen nacht; op de wangen strooide zij de rozen van haar morgenrood, of het morgenrood der voor den levensdag ontluikende roos. Om den mond, waar zij hare parels als tanden inzette, laat zij op zwellende lippen hare liefde-goden spelen; zij schonk aan het gezigt den glimlach en de traan, de geniën der vreugde en des verlangens, zij gaf het schaamrood en de uitdrukking des moeds; aan het hoofd verbond zij de zintuigen, die den mensch in betrekking stellen met de geheele wereld, — en *daarbij* wil de kunst nog iets voegen! Zij kan slechts in de verte pogen na te volgen, maar mag zich niet van nabij wagen om te wijzigen en te bederven. De mensch moet een levende tempel der godheid zijn, wiens allerheiligste het hart, wiens koepel het hoofd is. In het eerste brande slechts eene heilige vlam, niets onreins kome er in; en de koepel stijge grootsch naar den hemeldom, geen kinderachtig kantwerk, geen erbarmelijke pronk van spitsen of vaantjes bederve hem.

Scheepstijdingen.

UITGEKLAARD.

Den 28sten dezer, de Engelsche Sloep *Pembroke*, Kapt. Wm. Payne, naar Demerary.

Den 29sten, het Schip *Equator*, Kapt. J. G. Kunst, naar Rotterdam; lading: 80 vaten Suiker, 3 balen schoone Katoen en 50 puncheons Rum.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & Cᵒ.